

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1082

09.12.2023 (134)

Michael Kühnen

Politisk soldatvirksomhet: SAs tradisjon og ånd

Del 5

POLITISK SOLDATVIRKSOMHET ETTERKRIGSTIDEN (1945 - 1977)

Den 8. mai 1945 hadde Det tredje riket kapitulert - Tyskland opplevde den verste krigsavslutningen siden 1648. De allierte seierherrene i øst og vest nøyde seg ikke med sin maktpolitiske triumf og den fullstendige ødeleggelsen av tysk statsdannelse og suverenitet - de visste også hvordan de systematisk skulle eliminere enhver mulighet for nasjonal gjenoppstandelse:

NSDAP med alle sine underavdelinger ble forbudt og oppløst, rikets ledelse var død eller fengslet og skulle snart bli offer for en makaber rettskomedie, Nürnbergs militærtribunal, den nasjonalsosialistiske bevegelsens funksjonærer ned til den lille lokale gruppelederen ble internert i årevis, massen av soldater var krigsfanger og skulle forbli det i lang tid. I mellomtiden gikk tyske kollaboratører på vegne av seierherrene - både i øst og vest - i gang med å etablere marionettregimer.

I likhet med NSDAP ble selvsagt også Sturm-Abteilung forbudt og oppløst. Et siste eksempel ble gitt av SA-lederne som ble fengslet i Nürnberg i forbindelse med seierherretribunalet: SA ble også anklaget for å være en "kriminell organisasjon", men SA-ledernes samhold, som ikke lot seg påvirke av trusler eller løfter, som forble samlet og tro mot sin fortid, førte til frifinnelse! Selv etter seierherrenes forvrengte standarder var ikke SA en kriminell organisasjon.

For oss nasjonalsosialister er denne avgjørelsen selvfølgelig av liten betydning, siden vi ikke anerkjenner seierherrenes diktat, verken politisk eller juridisk, men den er politisk viktig for oss, fordi naziforbudet, som har vært i kraft siden 1945, er basert på Nürnberg-tribunalets historiesyn, som stemplet nasjonalsosialismen som kriminell og gjorde det til en "kriminell handling" å bekjenne seg til den. Nesten 40 år senere - i begynnelsen av 1985 - kom frifinnelsen av SA til å spille en viktig rolle i en rettssak mot meg, som det vil bli vist, og bidra til å avsløre den statlige beskyttelsesjustis i Forbundsrepublikken!

Frifinnelsen i Nürnberg, der seierherrene til og med innrømmet at SA IKKE var en KRIMINELL ORGANISASJON, hører derfor også med til vår forståelse av tradisjon. Dette nye aspektet ved SAs tradisjon er også det siste: I likhet med NSDAP tok den direkte tradisjonslinjen slutt i 1945. Noen få spredte varulvkommandoer - dannet av fanatisk Hitlerjugend - var de siste direkte etterfølgerne av det historiske NSDAP. Da også deres virksomhet opphørte etter noen måneder, og omskoleringen av det tyske folket og konsolideringen av de administrative strukturene som kollaboratørene hadde etablert, gjorde stadige fremskritt, var alt håp om en mulig gjenopprettelse av Det tredje riket slukket. Det var ikke en gjenopprettelse av nasjonalsosialismen som den historiske situasjonen krevde, men en konsekvent ny begynnelse, hvis tradisjon ikke bare måtte omfatte Det tredje rikets triumfer, men også de feilene som måtte unngås i fremtiden.

Rent praktisk og organisatorisk var det ikke mulig å gjøre noe som helst de første årene etter 1945, fordi både de mulige bærerne (de tidligere tillitsvalgte i NSDAP) og de fremtidige krigerne (frontgenerasjonen fra andre verdenskrig) fortsatt var internerte eller krigsfanger. Men i disse leirene fant de første nasjonalsosialistene sammen igjen og lovet å kjempe videre! I alle vestlige krigsfangeleirer fantes det spesialavdelinger og -leirer for fanatiske og uforbederlige nasjonalsosialister; mange tusen soldater ble plassert i denne kategorien og ble alltid løslatt sist - ikke før på slutten av 1940-tallet - da okkupasjonsrepublikkene allerede i stor grad var konsolidert. I årene 1945-1949, som var avgjørende for gjenopprettelsen av det borgerlige systemet i Vesten, ble nasjonalsosialistene fullstendig eliminert. Likevel forble de ikke inaktive: De som fortsatt var på frifot, eller var på frifot igjen, begynte umiddelbart å arbeide politisk. Små illegale grupper - satt sammen og muliggjort av personlige bekjentskaper og gammelt kameratskap - dukket opp overalt. Vi vet lite om dem. Andre nasjonalsosialister deltok i nasjonale organisasjoner - kulturfellesskap, ungdomsforbund og partier.

Den tidligste nystarten i det offentlige politiske livet var DEUTSCHE AUFBAUPARTEI (DAP), som ble stiftet 31. oktober 1945. Partiets grunnlegger var Joachim von Ostau, tidligere leder for NSDAPs lokale propaganda. På den tiden var det selvsagt bare en verifiserbar antinasjonalsosialist som kunne bli betraktet som gallionsfigur. Derfor allierte von Ostau seg med Reinhold Wulle,

som i Weimar-perioden sammen med von Graefe hadde vært politisk leder for Deutsch-Völkische Freiheitspartei, som konkurrerte med NSDAP, og som hadde sittet i konsentrasjonsleir under Det tredje riket. Mens Wulle, som avviste nasjonalsosialismen, i praksis arbeidet for å grunnlegge et gammeldags, tysk-nasjonalt høyreparti med monarkistiske undertoner, bekjente von Ostau, som ikke tilfeldig hadde valgt forkortelsen DAP, sin tro på fronterfaringen som modell for Tysklands politiske nystart!

I et avisintervju på den tiden tok han til orde mot de "støvede partimetodene som er tatt frem igjen" og "dagens parti- og klassehat" og påkalte minnet om frontsamfunnet - nemlig at "ute ved fronten var det ingen forskjell på fabrikkereiere eller arbeidere, katolikker eller protestanter, bayere eller prøyssere, og at man stille og rolig burde overføre denne soldatånden til fredsarbeidet". Men de som denne appellen kunne ha vært rettet til, befant seg for det meste fortsatt i seierherrenes leir; innad i partiet vant de konservative og nasjonalreaksjonære kreftene frem og utarbeidet et verdensfjernt program med kristen morallære, konservative bekjennelser, anerkjennelse av demokratiet og krav om et "sosialt monarki". Denne i bunn og grunn reaksjonære grupperingen ga etter hvert opphav til det tyske høyrepartiet og senere Reichspartei (DRP), der de tyske nasjonalistene og nasjonalsosialistene fortsatt kjempet om innflytelse. I april 1947 ble von Ostau ekskludert fra DRP.

Men gang på gang viste den nasjonalsosialistiske aktivismen seg å være den gamle høyresiden overlegen, selv om den ennå ikke hadde funnet en enhetlig organisasjonsform:

I Hessen hadde det i november 1945 oppstått et konservativt-monarkistisk "Nationaldemokratisches Partei" (NDP), hvis åpent nasjonalsosialistiske fløy oppnådde en spektakulær valgseksess i lokalvalget i Wiesbaden i 1948, ledet av Karl-Heinz Priester, med 24,41 %. Den mest dynamiske nazigruppen i disse tidlige årene hadde imidlertid i mellomtiden blitt til "Gemeinschaft unabhängiger Deutscher" (GuD), som i sin tur var blitt grunnlagt av Joachim von Ostau. Han fikk nå selskap av de nasjonalsosialistene som snart skulle bli berømte - Dr. Doris, Krüger og generalmajor Remer, som hadde slått ned kuppet mot Hitler 20. juli 1944! GuD ble kjernen i det "sosialistiske rikspartiet" som ble grunnlagt i oktober 1949, det eneste virkelig nasjonalsosialistiske partiet etter 1945!

Situasjonen var gunstig for SRP etter at opprettelsen av partier ikke lenger var avhengig av seiersmaktenes godkjennelse, og nå var også mange av de internerte og krigsfangene kommet tilbake og kastet seg umiddelbart inn i kampen igjen!

SRP var virkelig ikke en av de borgerlig-nasjonalistiske gruppene som har hersket i den såkalte nasjonale leiren siden 1945 med sin feighet og konformitet - det var

et ungt parti (flertallet av medlemmene var mellom 20 og 40 år gamle), det var en folkebevegelse (alle yrkesgrupper og sjikt var likt representert og forent i kampen for gjenopprettelsen av Riket og realiseringen av den ORIGINALE nasjonalsosialismen - allerede på den tiden var den revolusjonær-sosialistiske fløyen, som hadde lidd nederlag den 30. juni 1934, klart dominerende i den nazistiske bevegelsen. Juni 1934, som man allerede kunne se av navngivningen av SRP!), det var et soldatparti (95 % av medlemmene var tidligere medlemmer av Wehrmacht) og det var et utpreget nasjonalsosialistisk parti (i forbudsvedtaket fra 1952 ble det til og med anklaget for at lederkorpset hovedsakelig besto av tidligere "gamle krigere" (NSDAP-medlemmer før 1930) og aktive nasjonalsosialister, og at det bevisst og med forkjærlighet rekrutterte slike tidligere NS-funksjonærer til dette lederkorpset for å bli et organisatorisk samlingspunkt for Det tredje rikets ideer. I en slik militant nasjonalsosialistisk bevegelse måtte det helt naturlig oppstå en militant elite i tradisjonen fra SA, en stormtropp av politiske soldater.

"Den forestående politiske kampen foran valget i år gjorde det nødvendig å etablere en aktiv bevegelse i SRP-kretsene. Navnet sier hvilken vekt som skal legges på denne bevegelsen. Hvert distrikt og hver lokalorganisasjon må så raskt som mulig finne de mest aktive menneskene som fysisk, aldersmessig og engasjementsmessig er i stand til å forplikte seg fullt og helt til våre mål. Bare hvis vi lykkes i å organisere det folket som skal være bærere av våre tanker, vil partiarbeidet vårt bli en suksess. Dette krever i sin tur en samling av generasjonen av frontsoldater fra forrige verdenskrig. Orienteringen og aktiveringen av denne generasjonen i henhold til våre mål garanterer ikke bare partiets eksistens, men også vårt folks fremtid."

Disse ordene i grunnlovsappellen til "Reichsfront" taler sitt tydelige språk om SAs tradisjon og ånd, og dokumenterer dermed at nasjonalsosialismen og dens begrep om den politiske soldat ikke gikk til grunne etter 1945." Reichsfronten utgjorde kjernen i SRP og samlet de medlemmene "som er villige til å stille seg uselvvisk i vårt partis tjeneste og dermed yte folket den høyeste tjeneste gjennom sin offervilje. Slagordet deres er: **Jeg er ingenting, mitt folk er alt!**"

Av partiets 40 000 medlemmer var 6 000 militante fra Reichsfront! Etter spektakulære lokale og regionale valgsuksesser med rundt 10% av stemmene ble det sosialistiske rikspartiet, inkludert Reichsfronten, forbudt i slutten av 1952. Nasjonalsosialismens lange natt begynte!

Som nevnt utgjorde små illegale grupper den første formen for organisering av nasjonalsosialistene etter krigen. Et sent eksempel på slike små, hemmelige organisasjoner beskrives her, slik at også denne innsatsen kan bli reddet ut av glemselen: Helt uavhengig av SRP ble "Freikorps Deutschland" grunnlagt 17.8.1951 av det tidligere Waffen-SS-medlemmet Hermann Lamp. Dette

frikorpset talte noen titalls fanatiske krigere - Hans-Ulrich Rudel var æresmedlem - og anerkjente storadmiral Dönitz som statsoverhode og juridisk etterfølger til Føreren. På grunn av sin nasjonalsosialistiske virksomhet ble Freikorpsset forbudt i februar 1953 og dets funksjonærer arrestert i Hamburg. I forbudsordren heter det

"Medlemmene er pålagt ubetinget lydighet og streng taushetsplikt. Alle medlemmer må skrive under på et forpliktelsesskjema når de melder seg inn, og de får bare et dekknummer eller et alias. Selv medlemskortene er bare utstyrt med nummer. Ifølge instruksene fra ledelsen skal medlemsforpliktelsen være omgitt av en "mystisk nimbus" for å samle medlemmene i et "konspiratorisk fellesskap". Medlemmene får beskjed om at alle må regne med "at frikorpsets hardhet vil ramme dem ved forsømmelser". I programmet forplikter frikorpssene seg til å følge de "reviderte 25 punktene i NSDAPs partiprogram".

Det er slik vi forestiller oss de første organisatoriske bestrebelsene etter 1945. Og det var nettopp slik de uavhengige NS-gruppene ble dannet og organisert overalt på begynnelsen av 1970-tallet, hvorav den viktigste, NS-Kampfgruppe Großdeutschland (NSKG), er en praktisk talt identisk ny utgave av Freikorps Deutschland og aktiv nøyaktig tretti år senere (1971-1973). Fra NSKGs nordamerikanske utenlandsorganisasjon, under ledelse av den da 18 år gamle Gerd Lauck, oppstår i 1973 den viktigste NS-undergrunnsbevegelsen i etterkrigstiden - NSDAP/AO, som fortsatt er aktiv i dag. Det er ingen personlig kontinuitet mellom Freikorps og NSKG: Så vidt jeg vet, ble ingen tidligere aktive medlemmer av Freikorps Deutschland aktive i den nye generasjonens NS-bevegelse etter 1968. Men tradisjonen, ånden og holdningen i det politiske soldatarbeidet skaper alltid lignende organisasjonsformer - et oppmuntrende eksempel på vår idées udødelighet!

Årene mellom forbudet mot SRP i 1952 og opprettelsen av Bund Deutscher Nationalsozialisten (BUNS) av Wolf-Dieter Eckart, som representant for den nye generasjonen nasjonalsosialister, på slutten av 1968, representerer "nasjonalsosialismens lange natt" i vår bevegelses historie. Bortsett fra "Gauleiterkreis" rundt den tidligere statssekretæren i Propagandaministeriet, Dr. Naumann, som også fortsatt tilhører innsatsen på begynnelsen av 1950-tallet, kjenner vi ikke til noen tydelig nasjonalsosialistisk organisasjon i disse årene. Men selv uten noen klar organisasjonsform lever nasjonalsosialismen videre og overlevde den lange natten. To strømninger garanterer denne overlevelsen: Mange nasjonalsosialister som en gang var organisert i SRP, og som ikke som de fleste andre meldte seg ut eller lot seg korrumpere av velstanden som nå gradvis myknet opp den gamle generasjonens motstand, arbeidet i reaksjonære nasjonale politiske organisasjoner.

Praktisk talt alle tilhengerne av vår nåværende Gesinnungsgemeinschaft fra den eldre generasjonen gikk veien fra SRP via DRP og NPD til de til slutt fant tilbake til en entydig NS-bevegelse som ble bygget opp av den nye generasjonen etter 1968, eller de ble vunnet over som unge medlemmer av DRP og NPD av slike gamle forkjempere for nasjonalsosialismen. I denne kretsen av kamerater finner vi blant annet de to æresmedlemmene i ANS, Willi Krämer (bærer av NSDAPs gylne partimerke, tidligere sjef for stabskontoret i Reichspropagandaabteilung og siste stedfortreder for dr. Goebbels' siste stedfortreder i Reichsregierung Süd - embetsmann i SRP og DRP, medlem av NPD og ANR) og ridderkorsbæreren Otto Riehs (også SRP, DRP og NPD); stabssjefen for SA i NSDAP/AO og bærer av HJs gylne hederstegn - mannen med kodenavnet "Armin" - gikk samme vei. Disse tre bør nevnes som representanter for alle de kameratene som i sin person legemliggjør den nasjonalsosialistiske bevegelsens ubrutte tradisjon og som i urokkelig lojalitet hadde stilt seg til disposisjon også for den nye generasjonens NS-bevegelse!

Veien via DRP, NPD og andre nasjonalkonservative sammenslutninger kunne ikke føre til noen suksess for nasjonalsosialismen - den tjente bare idéens overlevelse i en tid da det ikke så ut til å være de minste politiske utsikter for vår bevegelse.

Den eneste suksessen i disse årene er knyttet til navnet til den tidligere yrkessoldaten (Reichswehr siden 1930) og senere SRP-medlemmet Hans Schiekora, som melder seg inn i DRP i 1956, får grep om delstatsforbundet i Rheinland-Pfalz sammen med sine nasjonalsosialistiske kamerater og som delstatsformann kommer inn i delstatsparlamentet i 1959 med 5,1 prosent. Men 27. januar 1960 blir DRP i Rheinland-Pfalz forbudt som etterfølgerorganisasjon til SRP!

Men selv om nasjonalsosialismen takket være mange tause kamerater levde videre som idé i disse partiene, som organisatorisk og propagandamessig i bunn og grunn var reaksjonære, spilte den neppe noen rolle som politisk soldatholdning: Verken DRP eller det tidlige NPD utgjorde en organisatorisk form som kan sammenlignes med SA eller Reichsfront: Det var helt klart en borgerlig livsholdning som rådde - ikke arbeidernes og soldatenes!

Det var annerledes med den andre strømmingen som nasjonalsosialismen overlevde sin lange natt i - de nasjonale ungdomsforbundene! Selv om det også her hersket et formelt engasjement for den liberalkapitalistiske staten og dens demokratiske orden, og selv om de fleste ikke var bevisste og overbeviste nasjonalsosialister - om ikke annet så på grunn av den lave alderen i et ungdomsforbund som starter med seksåringer - levde det her en livsholdning som kombinerte en soldatholdning med et nasjonalpolitisk engasjement. For de eldre

var imidlertid steget til å bli medlem av en klart og entydig nasjonalsosialistisk organisasjon kort, noe som snart skulle vise seg da SA ble reformert etter 1977.

Systemet så også en stor fare i slikt ungdomsarbeid og forfulgte stadig disse ungdomsorganisasjonene med trakassering og forbud.

I 1948/49 startet de nasjonale ungdomsforbundene sitt arbeid - initiativtakerne var for det meste tidligere medlemmer av völkisch-nasjonale ungdomsgrupper fra Weimar-tiden og yngre HJ-ledere. Og de tok et klart standpunkt til systemet som var i ferd med å vokse frem. Et eksempel på dette er resolusjonene fra februar 1951 fra det völkisch-orienterte "Gefahrtenschaft", som ble grunnlagt i 1950 av SPRs tillitsvalgte:

"Vi er ikke villige til å samarbeide på noen måte for å konsolidere de nåværende tyske statsforholdene, som vi avviser som utilstrekkelige i enhver henseende. Vi føler ingen indre eller ytre forpliktelse overfor den nåværende staten. Vi er av den oppfatning at dens mangler ikke kan avhjelpes ved noe samarbeid, men er iboende i den."

Til tross for all forfølgelsen tilhørte opptil 40 000 ungdommer slike nasjonale ungdomsforeninger før velstandsutviklingen førte til en nedsmelting til en hard kjerne også på dette området. Forbud, så vel som velstandstenkningens fristelser, representerte en forferdelig utvelgelsesprosess. Forbudene var:

- **Reichsjugend** under ledelse av Wegener 1956
 - **Reichsjugend** under ledelse av Höller (uavhengig av tidligere 1959)
 - **Tysklands nasjonale ungdom** forbudt 12.1.1960.
 - **Bund vaterländischer Jugend** (en av de best organiserte og mektigste ungdomsgruppene) ble forbudt i midten av 1962 på grunn av "antityske forfatningstendenser".
 - **Bund Nationaler Studenten**, forbudt 1961/62.
- Bad Bergzabern-avdelingen av Stahlhelm**, forbudt i 1966.

Da ANS/NA 17 år senere, 1. mai 1983, arrangerte den første nasjonalsosialistiske 1. mai-demonstrasjonen etter krigen i Bad Bergzabern, var det kamerater fra Stahlhelm som hadde tilhørt den lokale gruppen som ble forbudt i 1966, som bidro med organisatorisk støtte. Dermed ble sirkelen til det uforgjengelige idéfellesskapet sluttet igjen og igjen. Knappt to år senere - i 1968 - ble BDNS stiftet, den første klart nasjonalsosialistiske organisasjonen, og dermed var den lange natten over og det hemmelige generasjonsskiftet som hadde funnet sted i disse årene, dokumentert!

Den tøffeste og mest vellykkede bevegelsen i disse mørke årene var - som nevnt -

BVJ, noe som også ble tydelig demonstrert av den militante aktiviteten til noen av dens krigere. En rekke BVJ-aktivister deltok i den tyske frihetskampen i Sør-Tirol:

I 1963 ble for eksempel 14 unge tyskere etterforsket, mistenkt for å ha vært involvert i sprengstoffangrep i Sør-Tirol. To studenter døde i slike aksjoner og ble blodvitner til en ny generasjon politiske soldater.

Den eldste nasjonale ungdomsbevegelsen som fortsatt eksisterer i dag - Vikingungdomslaget (WY) - viste seg å være den mest vitale organisasjonen.

WJ, som ble grunnlagt i 1950 under navnet Reichsjugend av SRP-funksjonæren Matthaei og reformert i 1952 sammen med andre grupper under navnet Wiking-Jugend, fortsetter å utdanne barn og unge fra seksårsalderen til en nasjonal politisk overbevisning og en soldatisk livsholdning. Tidligere og aktive WJ-medlemmer spilte en avgjørende rolle i dannelsen av SA Storm 8. mai 1977, selv om organisasjonen selv var skeptisk og til og med avvisende til oss, helt til vi endelig kunne slå oss sammen i kameratskap under en felles aksjon i desember 1984. En ungdomsorganisasjon kan ikke legge hovedvekten på politisk kamp. WJs arbeid produserer imidlertid unge militante som, når de aldersmessig vokser ut av ungdomsarbeidet, bare kan arbeide og kjempe meningsfylt i våre rekker!

Fortsettelsen av livet og generasjonsskiftet som begynte å finne sted i disse årene, kan også sees i den ulovlige propagandaen som har eksistert kontinuerlig siden krigens slutt. Slike pro-nasjonalsosialistiske og anti-jødiske såkalte "svertekampanjer" er i "den lange natten" det eneste helt åpne beviset på overlevelse. Og i dem viser det seg at unge mennesker forstår symboler, tabuer og irriterende ord fra Det tredje riket som tegn på protest, den mest radikale og avgjørende protesten mot det borgerlige systemet som er mulig! Denne erkjennelsen er viktig, for uten den er den eventuelle fremveksten og suksessen til en åpent nasjonalsosialistisk bevegelse etter 1968 uforståelig!

Det er fascinerende å se hvordan EN slik propagandaaksjon utført av to unge BV-aktivister - 23 år gamle Arbold Strunk og 25 år gamle Paul Schöner - i Köln mot en jødisk synagoge natt til 24. desember 1959 utløste den største nasjonalsosialistiske propagandaoffensiven noensinne - og det helt uten organisatorisk støtte fra en illegal naziorganisasjon, typisk for 1970-tallet:

Bare frem til 28.1.1960 registrerte politimyndighetene 685 anti-jødiske hendelser; 234 personer ble arrestert! - 76% av aktivistene var under tretti år gamle! I løpet av denne propagandaoffensiven i 1960 ble totalt 1083 aktivister identifisert, 50,3% av dem under 30 år! Nei - selv i "den lange natten" lever

nasjonalsosialismen videre! Svært få av disse aktivistene er organisatorisk knyttet til eksisterende nasjonale grupper - de handler ut fra en revolusjonær protestholdning som først skulle finne sitt organisatoriske uttrykk mange år senere!

I 1966 skrev den føderale komiteen for strafferettsreform om potensialet i den fremtidige nazibevegelsen: "I henhold til dette har forfatningsvernkontorene registrert ca. 3000 "uforbederlige" ved navn som har begått nazistiske eller antisemittiske forbrytelser av overbevisning, eller er sterkt mistenkt for å ha gjort det ... Av de dømte tilhørte omtrent én av fire en høyreradikal organisasjon. Resten sympatiserer med disse organisasjonene. En stor andel av de fanatiske unge lovbryterne kommer fra lederklassen i forbudte nasjonalistiske ungdomsgrupper."

Knapt tre år senere grunnlegges Bund Deutscher Nationalsozialisten - et nytt kapittel begynner i bevegelsens historie:

Mellom 1964 og 1968 er den nasjonale leiren fullstendig under inntrykk av NPDs overraskende valgsuksesser - i lys av denne triumfen for borgerlig tilpasning til systemet (inntreden i 7 delstatsparlamerter med mellom 5 og 9% og mer enn 4000 lokale representanter i by- og distriktsparlamerter), til tross for det betydelige potensialet som nettopp er beskrevet, har nasjonalsosialistiske organisasjonsbestrebelsene ingen sjans - og blir heller ikke forsøkt, like lite som etter SRP-forbudet. Stiftelsen av BDNS er også politisk nytteløs. Dens verdi er symbolsk: Den nye generasjonens første nazistiske bevegelse er født. Men Bund har også en betydelig politisk fjernvirkning: I midten av 1976 meldte jeg meg inn i "Freundeskreis der NSDAP" (NSDAPs venner), som har vært aktiv som etterfølgerorganisasjon siden BDNS ble forbudt i 1969, og dermed er dagens Gesinnungsgemeinschaft til syvende og sist arvtageren til NS-miljøet i Hamburg, som ble initiert og levendegjort av BDNS og Wolf-Dieter Eckart!

Men det var først etter NPDs nederlag i forbundsdagsvalget i 1969 at nasjonalsosialismen ble politisk realisert. Dette ble den egentlige utløsende faktoren for den nasjonalsosialistiske frihetskampen, som nå begynte med større kraft år etter år. Systemet, som hadde bekjempet og nedkjempet de fredelige borgerlige og tilpasningsdyktige nasjonaldemokratene med hat og hets, høstet nå frukter av at det vokste frem en bevegelse av revolusjonære, unge nasjonalsosialister som det ikke kunne takle!

Radikaliseringen viste seg allerede ved opprettelsen av "Ordnungs-Dienst" i NPD (OD), som ble uunngåelig på grunn av de voldsomme urolighetene i forbindelse med NPD-arrangementer, og hvor det etter en indre logikk for første

gang oppstod en potensielt revolusjonær kamporganisasjon av politiske soldater mot den borgerlige NPD-ledelsens vilje: Mange av disse krigshestene fra OD fant senere veien til oss.

I 1970 ble det gjort et forsøk på å reetablere NSDAP i München, men dette mislyktes, og det samme gjorde et nytt, grundigere og bedre organisert forsøk i 1976. Mer lovende var dannelsen av NS-Kampfgruppen, hvorav den viktigste - NSKG - ble til NSDAP/AO, som utviklet det mest realistiske og beste konseptet. I tillegg til disse partiorienterte organisatoriske bestrebelsene oppstår det en rekke andre NS-grupper som samler seg rundt en ny "leder". En enhetlig bevegelse kommer ikke ut av alt dette - tvert imot: økende fragmentering og rivalisering dominerer scenen, som likevel vokser tallmessig til noen hundre offervillige aktivister!

1977 er timen for de politiske soldatene, som for første gang bevisst plasserer seg i SA-tradisjonen igjen og dermed åpner veien fremover!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONAL SOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Weltbewegung. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Menschen von Massenterror, Verbrechen, Völkermord und Verfolgung haben nicht angehört, die Kräfte der gottlosen Linke können bald gebrochen fallen. Adolf Hitler ist zurück.“

Alle Nationalsozialisten sind wichtiger als jemals. Völkern und Rassenmenschen stehen Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern. Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Kräfte der böseigenen Völkern sind heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der menschliche Körper ist ein Werk des Schöpfers – gegen alle Kräfte der Entmenschung, Entfremdung und Entmenscher.

Ob „Nazi“ oder „Hitler“, ob in Wahrheit oder in Brautwerbung, ob nur Propagandaartikel, bewährte oder auf einem Schicksalstrahl andere Art, alle Nationalsozialisten sind unsere Pflicht!

Hitler Hitler!
Gottard Lauth

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1000 19 June 2022 (139)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.moomingbaascent.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archaeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the NEW ORDER
Number 176 (2022) Founded 1979 April 20, 2022 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His weapons are non-White immigration, culture denigration, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottard Lauth

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info